

Loven adskiller sig væsentlig fra Loven af 1894 derved:

Medens Loven af 1894 kun kommer til Anvendelse paa Straffe for første Gang begaaede Forseelser, kommer Loven ogsaa til Anvendelse paa Personer, som er dømt flere Gange.

Loven af 1894 kender kun een Gruppe af Straffe (ikke højere end Fængsel paa Vand og Brød). Den nye Lov sondrer derimod mellem a) Straffe, der ikke er højere end Fængsel paa Vand og Brød (§ 1, Æresoprejsning 5 Aar efter Straffens Udtaaelse) og b) højere Straffe end under a) ommeldt, dog ikke over Strafarbejde i 2 Aar og ikke idømt for nogen af de i Straffelovens Kap. 16 omhandlede Forbrydelser (Forbrydelser mod Sædeligheden) (§ 2, efter 10 Aars Forløb). — Tidsfristen regnedes efter Loven af 1894 fra Dommens Afsigelse, efter Loven fra Straffens Udtaaelse eller Benaadning.

Loven har udeladt den i Loven af 1894 indeholdte Betingelse, at vedkommende skal have opholdt sig her i Landet i hele den efter Dommens Afsigelse forløbne Tid, og endelig er der den Forskel mellem Loven af 1894 og nærværende Lov, at medens det efter Loven af 1894 er en Betingelse, at vedkommende ikke i det siden Dommens Afsigelse forløbne Tidsrum af mindst 10 Aar paa ny har været tiltalt eller straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, kræves det herefter, ligesom i Loven af 1868, at vedkommende skal godtgøre at have ført en ulastelig Vandel i henholdsvis de sidste 5 Aar (de mindre Straffe) og de sidste 10 Aar (de større Straffe).

Paa det sidste Punkt ændredes det af Ministeren forelagte Lovforslag, hvorefter den vedkommende ved Attester fra paa lidelige Personer, der har haft Lejlighed til nøje at iagttage hans Færd, skal godtgøre at have ført en ulastelig Vandel i de sidste 5, henholdsvis 10 Aar. Dette ændredes efter Forslag af Landstingets Udvalg, der ønskede at komme bort fra „Vandelsattesterne“ til, at den ulastelige Vandel skal godtgøres ved Straffeattest, for saa vidt saadan kan fremskaffes, og ved de Oplysninger, som det i øvrigt maatte skønnes fornødent at indhente. — Venstres og det konservative Folkepartis Medlemmer af Folketingets Udvalg udtaler i Betænkningen, at der mod Udtrykket „ulastelig Vandel“ i og for sig kan rettes berettiget Kritik, men at det har formentlig gennem Anvendelsen i Praksis af Lov af 1868, hvor Udtrykket findes, faaet et saadant fastslaaet Indhold, at man ikke uden Fare for den ønskelige Sikkerhed i Retsanvendelsen nu vil kunne ændre det. Efter Forslag af dem føjedes til, at Oplysningerne indhentes enten gennem Kommunalbestyrelsen eller paa anden Maade. — Det udtales i Landstingets Betænkning, at „under Forhandlingerne har Justitsministeren udtalt, at han er sindet at give Politimestrene nærmere Instruktion om, i hvilke Til-